

TORNAI JÓZSEF

De hát hogy is mehetnék én ilyen szívvel Krétára?

*Fiam, lányom, menyem, két unokám, feleségem Krétára megy,
én is örülnék a knosszoszi palotának, szigetnek,
tengernek, a zölden följövő csillagképeknek
és arannyal bevont reggeli látóhatárnak, csikóhalaknak,
de hogy mehetnék én ilyen szívvel Krétára?*

*Minden éjjel, sőt, néha még nappal is fáj a szívem,
levegő után kapkodok, ha a lépcsőnkön fölmegegek.*

*Pedig milyen izgatóak a knosszoszi oszlopok,
festett termek, márványszobrok maradványai,
milyen áttetsző ott a tenger vize, a parti fűveny,
simogatja a lábat, azt mondják, jó ott úszni
és cserépbarnára sülni az örökös szélben!*

*Itt kellene hagynom könnyelműen az orvosomat,
aki most itt van 5 percre tőlem a kórházban,
és bármi történne, infúzióra kapcsolna
az intenzív osztályon, hogy még néhány elviselhető
esztendővel és verssel meghosszabbítsa életemet.*

*Magyarázokod, míg a családom biztat,
hogy nem lesz semmi baj, a gyógyszereket ott is
szedhetem, és legrosszabb esetben repülőre
ültetnek, egykettőre az itthoni gondos kezekben
lehetek, és különben sem halálos a betegségem.*

*És elképzelem, hogy legalább négyezer évvel
visszább fúrom magam az időben, vitorlást
kormányozok a krétai kikötőbe, fegyvereket, birkákat
cipelek a partra, mint egy régi mínoszi,
a hűvös árkád alatt köszöntve
meztelen duzzadó keblekkel váró hitvesemet.*

*De hát álmodozhatok-e én ilyen szívvel?
Még akkor is, ha az egész család a napfényvel
kövezett Krétára megy, és engem sem akarnak
egyedül hagyni a hosszú őszi és téli Magyarországon.*

*Jaj, mióta csábít az az ősi fehér sziklával
ordító sziget! Valójában csak mostanában ébredtem
rá, hogy mindig izgett-mozgott bennem egy
ideg, egy hiányérzet viszkete, hogy érezsem,
lássam, orromba szívhasam a krétai oleanderek
illatát. Ó istenek, meg szabad-e hálnom,
mielőtt ezt a remekműveteket megcsodálom?*

*Mondjátok meg, nem elvakult hübrisz-e,
nem szembeszegülés a sorssal, melyet bűnhődés
követ, hogy most lebegő képektől úzve oda kívánkozom?*